

vel som Udvalget i det hele har tillagt Generaldirektørstillingen en meget stor Betydning.

Jeg tror oprigtig talt ikke, det ærede Medlem kan gøre Krav paa at have fundet de vises Sten ved de Forslag, han her har stillet. Jeg kan godt give det ærede Medlem Ret i, at det kan være let at kritisere og sværere at foreslaa noget nyt, og jeg skal saamænd gerne give ham Ret i, at der kan være al Grund til at kritisere paa et hvilket som helst Tidspunkt, og at det navnlig ikke paa dette Tidspunkt, et Par Aar efter, at denne Ordning er lovlign vedtaget, kan undgaas, at mangt og meget endnu frembyder sig i høj Grad til Kritik og selvfølgelig netop med Hensyn til de Ting, som det altid vil være galt med i en stor Administration. Naturligvis kan der endnu være meget gode Grunde til at klage over, at Decentralisationen, at Simplificeringen ikke er lykkedes fuldt ud, at der er meget Skriveri og megen overflødig Gnidning mellem de forskellige Faktorer indenfor en saadan Administration; det kan saamænd være meget rigtigt, deri tror jeg, det ærede Medlem har megen Ret. Men jeg vil hævde, at medens han paastaar, at den abnorme Situation, hvorunder vi lever, tilslører dette Forhold, er den i høj Grad Skyld i, at det fremdeles er til Stede i saa stor Udstrækning.

Der kan ogsaa godt tænkes andre Faktorer som medvirkende hertil. Det er efter min Mening slet ikke urigtigt, hvis man vil tro, at der i Statsbanernes Maskineri hist og her sidder Embedsmænd, som ikke saa forfærdelig gerne har set den Udvikling, der er blevet indvarslet med den nye Ordning. Jeg tror gerne, at der ogsaa hist og her ydes nogen passiv Modstand. Det er mig bekendt — og det sker med min fulde Billigelse — at Generaldirektøren søger at gennemføre denne Ordning med den størst mulige Hensynsfuldhed overfor disse Faktorer, men til syvende og sidst kommer dog den Dag, da Hensynsfuldheden hører op; forhaabentlig vil forinden de, som muligvis lægger sig hindrende i Vejen for Sagens Gennemførelse, have forstaaet dette, saa at Hindringer ikke længere findes. Denne Udvikling skulde — det har hele Tiden været min Mening — foregaa harmonisk, ikke komme som et Slag. Udviklingen skulde paabegyndes og vokse sig stærk indefra, saa at den først efterhaanden kom til at virke efter Bestemmelsen. Jeg for mit Vedkommende har det bedste

Haab til, at dette ogsaa vil lykkes, og jeg vil i alt Fald paa det bestemteste værg den Ordning, som blev truffet for to Aar siden, mod at indeholde saadanne Urimeligheder, som det ærede 22de Medlem for Hovedstaden har paastaet. Det er, som sagt, min Opfattelse, at han ikke skal gøre Fordring paa at have fundet de vises Sten, men derfor kan det saamænd godt være, at det ærede Medlems Berømmelse som sagkyndig Statsbaneautoritet hermed er blevet grundlagt. Thi det ærede Medlem maa forstaa, at der er mange, som sætter Pris paa en saadan Udtalelse fra en Side som den, det ærede Medlem tilhører. Det er mindre magtpaaliggende, om det ærede Medlem har Ret i sine Betragtninger, end at det ærede Medlems Betragtninger muligvis kan benyttes i andre Former als Tjeneste.

Flere ærede Medlemmer har foruden Toggangen omtalt Postgangen. Selvfølgelig lyder Klagerne stærkest fra Nord- og Vestjylland, idet Spørgsmaalet om Postgangen her har Sammenhæng med Toggangen. Der er da rejst det Spørgsmaal, om man ikke kunde foretage en midlertidig Ændring i Tiden for Landposternes Afgang fra Posthuset. Det er meget rigtigt, at naar man vil vente, til Nattoget er kommet f. Eks. til Struer, med at sende Landposten ud, vil man faa sin Post saa meget hurtigere den Dag; men denne Udvikling har den Vanskelighed, at den afgangende Post selvfølgelig i saa Fald vilde komme saa meget senere, idet Landpostbudene ikke kunde være vendt tilbage til Byen, inden Toget gaar Syd paa. Jeg tror derfor, man maa finde sig i de nuværende Forhold indtil videre og haabe paa en snarlig Forbedring af Toggangen.

Det ærede Medlem fra Bælum (Lauritz Laursen) ønskede en ny Postbygning i Skørping, og han troede med Rette, at den Sag egentlig var i god Gænge, og at der vilde have været en Bevilling paa Finanslovsforslaget dertil. Det var ogsaa min Hensigt, og jeg har haft Samraad med Finansudvalget om den Sag og om allerede i Sommer at paabegynde Bygningen af en Postbygning i Skørping, eftersom Postvæsenet var blevet sagt op. Man havde imidlertid i Finansudvalget den Anskuelse, at det var rigtigere ikke at foretage noget saadant udenfor Finanslovbehandlingen, medmindre man da vilde fremsætte et særskilt Lovforslag om Sagen. Det har saa for øvrigt senere vist sig, at der blev gjort Indvending fra Statsbanernes Side med Hensyn til Byggegrunden